

Una vaga de fam i una presó

«Sí, la justícia lenta és poc justícia, però és menys justícia encara si és més lenta per a uns que per a altres»

Sí, encara tinc quelcom més a dir sobre la vaga de fam. I com és la meua llibertat d'opinar tan gran com la de qualsevol altre, aquí va una reflexió més. Jordi Sánchez ha fet quelcom més que iniciar una vaga de fam. Per començar ha propiciat que es torni a visualitzar una certa divisió dins del moviment independentista, doncs sols l'han secundat els empresonats que es mouen en l'òrbita de Puigdemont.

Però més enllà d'aquesta dada, servida en safata als crítics interns i externs, Sánchez ha reclamat la presència d'una comissió d'experts per dur a terme un seguiment sobre "la gestió ètica, jurídica i els riscos d'una vaga de fam". El president del col·legi de metges, Jaume Padrós, que sembla actuar a més com a facultatiu de confiança de Sánchez, ha advertit els sanitaris de la presó de Lledoners que "cap element pot distorsionar la seva lliure decisió".

És evident que qui fa una vaga de fam pretén treure'n el màxim profit polític. No és altre el seu motiu, no pot ser altre el seu interès. Malgrat aquesta legítima pretensió, qui fa una vaga de fam a Espanya per reclamar, com és el cas, més diligència a l'hora de resoldre el seu cas en els tribunals, ha de saber dues coses.

La primera és que el Tribunal Constitucional anirà al ritme que sempre ha caracteritzat una institució col·lapsada pels recursos d'empara que, com el de Sánchez, s'acumulen els seus arxius per causa d'una regulació de la institució que reflecteix la desconfiança de la política dels anys vuitanta en la democràticitat de la justícia... sembla com si res hagués canviat. Un ritme, per tant, en general més lent del que caldria, tot i que sembla que la setmana vinent ja haurà dit alguna cosa sobre la seva situació i l'eventual admissió del seu recurs. Tant de bo sigui també el final de la vaga.

Si per resoldre la sentència sobre l'Estatut s'hi va estar el tribunal quatre anys i l'exmagistrat Eugeni Gay apuntava ja aleshores que aquell temps va ser molt més curt que per altres recursos d'inconstitucionalitat, que no hauria de passar amb un recurs d'empara? O és que es vol insinuar que Sánchez té més dret a la celeritat dels recursos que Sandro Rossell, que ja porta la presó de manera incomprensible des del maig de l'any 2017? Sí, la justícia lenta és poc justícia, però és menys justícia encara si és més lenta per a uns que per a altres. I, atenció, si s'arribés a demostrar que és més lenta com a forma de càstig, caigui també la llei sobre els prevaricadors per omissió.

La segona qüestió que s'ha de recordar implica en part també al doctor Padrós (a qui tinc estima personal i respecte professional com per recordar-li que està sotmès al jurament hipocràtic), quan diu que els sanitaris del centre penitenciari han de respectar la voluntat de Sánchez. Per descomptat ha de ser així, però el mateix Tribunal Constitucional ja s'ha pronunciat sobre els límits de les vagues de fam a les presons espanyoles: mai es podrà admetre que la llibertat ideològica quedi per davant de la vida, quan qui custodia el vaguista està sota la tutela dels serveis públics.

Desitjo, com no crec que càpiga altra visió moral, que acabi ja aquesta presó preventiva, com en general, perquè hauria de ser tan restrictiva que sols els psicòpates fossin dins abans que la sentència es dicti. També desitjo que no segueixin tibant aquesta corda de la visceralitat, perquè encén focs que cada cop seran més difícils d'extingir. Sigui com sigui i vista la situació de conflicte que s'albira, l'emotivitat que està generant el tema, i els problemes professionals que se'n puguin derivar en l'entorn penitenciari de Lledoners (ben segur buscats, no hi ha vagues de fam anònimes i amagades), es fa versemblant el rumor que indica que la directora del centre estigui pensant a

dimitir.